

49 אליעזר אינו חולק ברישא של הברייתא על דברי חכמים, שטעמו של
 50 רבי אליעזר שבמפריש נקבה לעולה הולד קרב לשם עולה, אינו
 51 משום שיש שם עולה על אמו, אלא טעמו הוא, דְּנִמְרִי – שקיבלו
 52 חכמים, לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁהַמּוֹתֵר – בהמה שהפרישה לשם קרבן,
 53 ולבסוף נתכפר באחרת הולד, גם הולד של נקבה שהפרישה לשם
 54 קרבן שאינו בא מן הנקבה, הולד – ומה שנעשה במותר של אותו
 55 קרבן, נעשה גם בולד של אותו קרבן, ולכן במפריש נקבה לעולה,
 56 כשם שמותר עולה קרב לשם עולה, שהרי עולה באה בנדבה, כך ולד
 57 של נקבה שהפריש לעולה, קרב לשם עולה, וכן במפריש נקבה
 58 לאשם, כשם שמותר אשם רועה עד שיפול בו מום, כך ולד של נקבה
 59 שהפריש לאשם, רועה עד שיפול בו מום, וכן במפריש נקבה לפסחו,
 60 וילדה לְאַחַר הַפֶּסַח, כשם דְּמוֹתֵר הַפֶּסַח, לאחר הפסח קָרַב לשם
 61 שְׁלָמִים, כך וְלֹד נקבה שהפרישה לפסחו נְמִי קָרַב לשם שְׁלָמִים,
 62 אֲבָל במפריש נקבה לפסחו, וילדה לְפָנֵי הַפֶּסַח, מותרו אינו ראוי
 63 לכלום, ולכן אף הולד אינו ראוי לכלום, אלא דינו כדין אמו, וְאִימִיה
 64 לְמֵאֵי אֶקְדָּשָׁה – ואמו, לשם איזו קדושה הקדישה, הרי לְדָמֵי פֶסַח
 65 הקדישה, ולכן וְלֹד נְמִי לְדָמֵי פֶסַח הוא קדוש, ואינו קרב בעצמו.
 66 הגמרא מקשה על תירוצו של אביי: מֵתִיב רַב עֲזַרְיָה בְּרַחֲמֵי
 67 לֵאבִי, וְמֵי אֲמֵרִינָן – וכי אומרם אנון מְדֹאֲמִיָּה – מכיון שאמון
 68 אינה קדושה אלא לְדָמֵי, וְלֹד נְמִי אינו קדוש אלא לְדָמֵי וְהַתְנַיָּא –
 69 והלא שנינו בברייתא, הַמְּפָרִישׁ נִקְבָּה לְשֵׁם קָרְבָן פֶּסַח, הֵיא
 70 וְוֹלְדוֹתֶיהָ יִרְעוּ עַד שְׁסִימְתָאָבּוּ – שיפול בהם מום, וְיִמְכְרוּ, וְיִבְיֵא
 71 בְּדַמְיֵיהֶם פֶּסַח. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, הוּא – הולד עֲצָמוֹ יִקְרַב לשם
 72 קָרְבָן פֶּסַח. וְהָא רַבָּא – והרי כאן, בולד נקבה שהפרישה לפסחו,
 73 דְּאִימִיה אינה קדושה אלא לְדָמֵי, אבל היא עצמה אינה קריבה, וְאִף
 74 עַל פִּי כֵן אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הוּא – הולד עֲצָמוֹ יִקְרַב לשם פֶּסַח, וְלֹא
 75 מוֹקְמִינָן לֵיהּ כְּאִימִיה – ואין אנו מעמידים את הולד בדינה של אמו,
 76 שאינה קריבה לשם פסח.
 77 מתרצת הגמרא: אָמַר רַבִּינָא, אין להקשות מברייתא זו על אביי,
 78 משום שֶׁבְּמִפְרִישׁ פְּהֵמָה מְעוֹבְרֵת לפסחו עֲסָקִינָן בברייתא, וְרַבִּי
 79 אֱלִיעֶזֶר סָבַר כְּרַבִּי יוֹהֲנָן דְּאָמַר שֶׁאֵם בשעה שהקדיש את הבהמה
 80 המעוברת, שְׂפִירוֹ לעובר ולא הקדישו, הרי הוא מְשֻׁיָּר, ואינו קדוש
 81 בקדושה שיש באמו, דְּעִיבָר לְאוֹ רִדָּךְ אִמּוֹ הוּא – מכיון שהעובר
 82 אינו נידון כחלק מגופה של אמו, אלא הרי הוא כגוף בפני עצמו, ולכן
 83 גם אם לא שיירו, אלא הקדישו יחד עם אמו, אינו נחשב לחלק מגופה
 84 של אמו, ואינו קדוש מכוחה, וְדוּקָא אִמּוֹ הֵיא זֹו דְּלֵא קְדִישָׁה
 85 בְּקִדּוּשַׁת הַגּוֹף, אֲבָל (היא קדושה) [הוא – הולד קְדִישׁ] בקדושת
 86 הגוף, וקרב לשם פסח.
 87 הגמרא מביאה ראיה לתירוצו של רבינא שבברייתא מדובר בבהמה
 88 מעוברת. אומרת הגמרא: אָמַר לֵיהּ מַר זִוְרִיא בְּרִיה דְּרַב מְרִי
 89 לְרַבִּינָא, חָבִי נְמִי מִסְתַּבְּרָא – אכן מסתבר כדבריו, דְּבִבְהֵמָה
 90 מְעוֹבְרֵת עֲסָקִינָן בברייתא, מְדַקְלָנֵי – ממה שהברייתא נקטה לשון
 91 'המפריש נקבה לפסחו הֵיא וְוֹלְדוֹתֶיהָ', משמע שגם הבהמה וגם
 92 הולד היו בעולם בשעת ההקדש, שאם לא כן היה לברייתא לכתוב
 93 'המפריש נקבה לפסחו תרעה, ילדה זכר ירעה', כלשון הברייתא
 94 לעיל, אלא שְׁמַע מִיָּנָה – מוכח מכאן שבברייתא מדובר בבהמה
 95 שהיתה מעוברת בשעת ההקדש.

1 אֲבָל לַנְּפִי (תמורת) וְלֹד של [תמורת] אֲשֶׁם, דְּלִיבָא – שאין שם
 2 עולה על אמו, מוֹדֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּבְדַמְיֵי אִין – שרק מדמיו
 3 מקריבים עולה, אבל הוא עצמו לא קָרַב לעולה.
 4 הגמרא מקשה על תירוצו של רבא: אִיתִיבֵיהּ אַבְיֵי לרבא, וְכִי פְעִי
 5 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר – וכי רבי אליעזר מצריך שיהיה שם עולה על אמו של
 6 הולד כדי שהוא עצמו יקרב לעולה, וְהָא תַנַּיָּא, הַמְּפָרִישׁ נִקְבָּה
 7 לְקָרְבָן פֶּסַח, וּפְסַח אינו בא אלא מן הזכר, תְּרַעָה עַד שְׁסִימְתָאָבּוּ –
 8 שיפול בה מום, וְיִמְכְרוּ, וְיִבְיֵא בְּדַמְיֵיהּ קָרְבָן פֶּסַח. ואם בהמה זו
 9 יִלְדָה, הולד יִרְעָה עַד שְׁסִימְתָאָבּוּ – שיפול בו מום, וְיִמְכְרוּ, וְיִבְיֵא
 10 בְּדַמְיֵי קָרְבָן פֶּסַח. מוסיפה הברייתא, ואם הבהמה נִשְׁתַּיְיֶדָה ולא
 11 הקריב אותה עד לְאַחַר הַפֶּסַח, שכבר עבר זמן קרבן פסח, דינה
 12 כקרבן שלמים, אלא שאי אפשר להקריבה לקרבן שלמים ואף על פי
 13 ששלמים באים מן הנקבה, כיון שקדושתה באה מכח קדושה פסולה
 14 שאינה ראויה להקרבה, אלא תְּרַעָה עַד (שיסתאב) [שְׁסִימְתָאָבּוּ] –
 15 שיפול בה מום, וְיִמְכְרוּ, וְיִבְיֵא בְּדַמְיֵיהּ קָרְבָן שְׁלָמִים. מוסיפה
 16 הברייתא, ואם יִלְדָה לאחר הפסח, הולד יִרְעָה עַד שְׁסִימְתָאָבּוּ – שיפול
 17 בו מום, וְיִמְכְרוּ, וְיִבְיֵא בְּדַמְיֵי קָרְבָן שְׁלָמִים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר חולק
 18 ואֹמֵר, אם ילדה לאחר הפסח, הוּא – הולד עֲצָמוֹ יִקְרַב בְּשְׁלָמִים.
 19 מסיים אביי את הקושיא על רבא מהברייתא: וְהָא רַבָּא – והרי כאן,
 20 בעניינינו, בילדה לאחר הפסח, דְּלִיבָא שֵׁם שְׁלָמִים עַל אִמּוֹ של
 21 הולד, שהרי הקדישה לשם פסח, וְאָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שִׁיִּקְרַב לשם
 22 שְׁלָמִים, ומוכח, שהולד קרב לשם קרבן מסיים, גם אם אין על אמו
 23 את שם אותו קרבן, וקשה על רבא שאמר שדווקא במפריש נקבה
 24 לעולה וילדה, שיש שם עולה על האם, סובר רבי אליעזר שהולד
 25 עצמו קרב לשם עולה.
 26 מתרצת הגמרא: אָמַר לֵיהּ [רַבָּא] לֵאבִי, (רבי אלעזר) מולד בהמה
 27 שנשתיירה עד לְאַחַר הַפֶּסַח קָא אֲמַרְת – אתה אומר שקשה, אינו
 28 כן, משום דְּשִׁאֲנֵי – (שונוה) הדין בילדה לְאַחַר הַפֶּסַח, דְּמוֹתֵר פֶּסַח
 29 גּוֹפִיָּה – שמותר הפסח עצמו וכגון בהמה שהופרשה לקרבן פסח,
 30 ולבסוף הבעלים הקריב בהמה אחרת לפסחו, קָרַב שְׁלָמִים, ולכן גם
 31 בהפריש נקבה לפסחו ונשתיירה לאחר הפסח, פקע ממנה שם פסח
 32 וזל עליה שם שלמים, ואם ילדה, הולד קרב שלמים, שהרי יש שם
 33 שלמים על אמו.
 34 אביי מקשה על תירוץ רבא: אִי הָבִי – אם כך, שטעמו של רבי
 35 אליעזר שהוא עצמו קרב שלמים, הוא משום שלאחר הפסח חל שם
 36 שלמים על אמו, נִיפְלוּג נְמִי – שרבי אליעזר יחלוק גם בְּרִישָׁא של
 37 הברייתא, שאם ילדה קודם הפסח, הולד עצמו יקרב לשם שלמים,
 38 כיון שאף קודם הפסח, אם שחט את הפסח לשם שלמים כשר, שפסח
 39 בשאר ימות השנה – שלא ב"ד ניסון הוא שלמים, ונמצא, שחל שם
 40 שלמים על אמו, ומדוע רבי אליעזר לא חולק ואומר שהולד עצמו
 41 קרב לשם שלמים.
 42 מתרץ רבא: אָמַר לֵיהּ רבא לֵאבִי, אִין – אכן, חָבִי נְמִי – כשם שרבי
 43 אליעזר חולק בסיפא, כך חולק הוא ברישא, וְפְלִיגֵי – וחכמים ורבי
 44 אליעזר חולקים גם ברישא, שלדעת חכמים הולד אינו קרב בעצמו
 45 אלא יביא בדמיו פסח, ולדעת רבי אליעזר הולד עצמו קרב לשם
 46 שלמים.
 47 אביי מבאר באופן אחר את דעת רבי אליעזר, בכל המקומות
 48 שהזכירו לעיל. אומרת הגמרא: אַבְיֵי אָמַר, לֹא פְלִיגֵי מִיָּד – רבי

המשך ביאור למס' תמורה ליום שישי עמ' ב

7 שמעון מותר מעות חטאת הולך לנדבה, הוצרך רבי אמי לחדש שאף
 8 באופן זה שהפריש שני ציבורי מעות לאחריות יסבור רבי שמעון
 9 שיפלו המעות הנותרים לנדבה. שכן סְלָא דְעֵתָא אִינָא דְבִי אִית
 10 לֵיהּ נְדָבָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן הֵינּוּ דוּקָא בְּתַד סִינְרָא – בסדר אחד של
 11 הפרשת מעות, כגון שהפריש מעות לחטאתו, והולו הבהמות, ונתרו
 12 לו ממעות אלו,

1 מבארת הגמרא את קושייתה: אֲלָמָא – מוכח מברייתא זו, דְּאִית לֵיהּ
 2 נְדָבָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן – שאף רבי שמעון מודה שמותר מעות חטאת
 3 ואשם הולך לנדבה. ואם כן אין לפרש שרבי אמי בא לחדש שאף
 4 לרבי שמעון המעות שנתרו ילכו לנדבה, שהרי דבר זה כבר מפורש
 5 בברייתא.
 6 מתרצת הגמרא: אִיִּצְמַרְיָךְ – אף שכבר שנינו בברייתא שלדעת רבי

שיארע בה מום בכדי שיוכל לפדותה. מקשה הגמרא: וְלָמָּה לִי
 תִּסְתַּאֲב – לשם מה צריך שיארע בה מום, תִּיִמְכַר אף בלא מום,
 דְּכִיּוֹן דְּלֹא חֵוִיָא לְמִלְתָּא – כיון שאינה ראויה לקרבן שלשמו
 הופרשה, הֵיִינוּ מוֹמָא – זה המום שלה, ולא נתקדשה כלל בקדושת
 הגוף, ואינה צריכה מום כדי לפדותה. מתרצת הגמרא: אֲמַר רב
 הַיְהוּדָה אֲמַר רב, הֵיִינוּ מַעְמָא – זה הטעם שחל בה קדושת הגוף,
 דְּאֲמַרְיִנָּן מִיּוֹגוֹ דְּנִחְתָּא לָּהּ קְדוּשַׁת דְּמִים – מתוך שיוודת וחלה על
 הבהמה קדושת דמים, נִחְתָּא נְמִי – חלה עליה גם קְדוּשַׁת הַגּוּף
 לענין שאינה נפדית בלא מום.
 אֲמַר רבָּא זַאת אוֹמְרַת – מדברי רב שאמר מתוך שחלה על הנקבה
 שהופרשה לאשם קדושת דמים חלה עליה גם קדושת הגוף, יש
 ללמוד, שאם תִּקְדִּישׁ זָכָר [אילן] לְדָמִיו – בכדי למוכרו ולהביא
 בדמיו קרבן, נעשה ממילא קְדוּשׁ בקְדוּשַׁת הַגּוּף, וכיון שראוי הוא
 לקרבן אף מקריבים אותו עצמו. אִיתְמַר – שנו בני הישיבה, הַקְּדִישׁ
 זָכָר לְדָמִיו, רב פְּהֵנָא אֲמַר קְדוּשׁ קְדוּשַׁת הַגּוּף, רבָּא אֲמַר אֵינִי
 קְדוּשׁ קְדוּשַׁת הַגּוּף, וְהַדְר בֵּיהּ – ולבסוף חזר בו רבָּא והודה לְרַב
 פְּהֵנָא, מְדַרְבַּי הַיְהוּדָה אֲמַר רב – מחמת דברי רב יהודה משמו של
 רב בביאור המשנה, שמדבריו דייק רבא לעיל שאם הקדיש זכר
 לדמיו הרי הוא קדוש בקדושת הגוף.
 שנינו במשנה: רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמַר המפריש נקבה לאשמו תִּיִמְכַר
 שְׁלֹא בְּמוֹם. שואלת הגמרא: אֲמַר לִיהּ רב חֵוִיָא בְּרַ אֲבִין לְרַבִּי
 יוֹהָנָן, מדוע לא נאמר מִיּוֹגוֹ דְּנִחְתָּא לִיהּ – מתוך שחלה על הבהמה
 קְדוּשַׁת דְּמִים, תִּיחֻת לִיהּ נְמִי – תחול ממילא גם קְדוּשַׁת הַגּוּף
 ולא תפדה עד שיפול בה מום. משיבה הגמרא: אֲמַר לִיהּ רבי יוחנן
 לרב חייה בר אבין, רַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַעְמֵיהּ, דְּאֲמַר כָּל מִיּוֹד דְּלֹא חֵוִי
 לִיהּ לְגוֹפֵיהּ – כל דבר שאינו ראוי לקרבן שלשמו הופרש, לֹא נִחְתָּא
 לִיהּ – לא חלה עליו קְדוּשַׁת הַגּוּף. והיכן מצינו שכך סבר רבי
 שמעון, דְּתַנִּינָא, אֲשֶׁם שְׂדִינו לְבוֹא בְּן שְׁנָה וְהִכִּיא בְּן שְׁתַּיִם, או
 אשם שדינו לְבוֹא בְּן שְׁתַּיִם, וְהִכִּיא בְּן שְׁנָה, כְּשִׁירָה לְהַקְרִיבָה, וְלֹא
 עָלוּ לְבַעֲלִים לְשֵׁם חֻבָּה – הבעלים לא יצאו בזה ידי חובתם,
 ועליהם להביא אשם כדונו. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמַר כָּל עֶצְמָן אֵינִי
 קְדוּשִׁין – הבהמה אינה קדושה כל עיקר, ואינה כשירה להקרבה.
 למדנו שסובר רבי שמעון שבהמה שאינה ראויה לקרבן שלשמו
 הופרשה אינה קדושה.
 מקשה הגמרא: איך יתכן לומר שרבי שמעון סבר שדבר שאינו ראוי
 לקרבן שלשמו הוקדש אין קדושת הגוף חלה עליו, וְהָרִי מְחוּסְרֵי זְמַן
 דְּלֹא חֵוִי – קרבן שאינו ראוי להקרבה מחמת חסרון הזמן, שהזמן
 הראוי להקרבתו טרם הגיע, ואף על פי כן וְאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן במסכת
 חולין (א) דְּקְדוּשׁ בקדושת הגוף, שאמר שהשוחט בחוץ קרבן זה
 עובר בלא תעשה. מתרצת הגמרא: שְׂאֵנִי – שונה דין מְחוּסְרֵי זְמַן,
 דְּחֵוִי לְמַחֵר – משום שלאחר זמן יהיה ראוי לקרבן, ולכן כבר עתה
 חלה עליו קדושת הגוף. שואלת הגמרא: אִי הָכִי – אם כן הוא
 שקרבן שיהיה ראוי לאחר זמן חלה עליו קדושת הגוף, אֲשֶׁם בְּן
 שְׁתַּיִם וְהִכִּיא בְּן שְׁנָה הָא חֵוִי לְשָׁנָה – הרי יהיה ראוי בשנה הבאה,
 ומדוע אמר רבי שמעון שאין קדושת הגוף חלה עליו. מחמת קושיא
 זו חזרת בה הגמרא ומבארת טעם אחר בדברי רבי שמעון: אֲלָא
 הֵיִינוּ מַעְמָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמַחוּסְרֵי זְמַן שקדושת הגוף חלה עליו,
 דְּלִילֵיהּ לִיהּ – לפי שדינו נלמד מִכְבוֹר, בְּדִתְנִינָא בְּרִייתָא בענין
 מעשר בהמה, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן הַיְהוּדָה אֲמַר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 מְחוּסְרֵי זְמַן נִכְנָס לְדִיר לְהַתְעַשֵּׂר – בהמה שאינה ראויה עתה
 להקרבה משום שלא הגיע היום השמיני ללידתה יכולים להכניסה
 לדייר על מנת למנותה במנין עשרה בהמות לענין מעשר בהמה/
 וְהָרִי הוּא בְּדַבְרֵהּ הַזֶּה כְּכִבוֹר, מַה כְּבוֹר קְדוּשׁ לְפָנֵי זְמַנֵּי – כשה
 שבכור קדוש מיד בצאתו מרחם אמו לפני הזמן הראוי להקרבתו,
 וְקָרֵב לְאַחַר זְמַנֵּי – ונעשה ראוי להקרבה רק ביום השמיני ללידתו,
 אֲף מְחוּסְרֵי זְמַן קְדוּשׁ לְפָנֵי זְמַנֵּי וְקָרֵב לְאַחַר זְמַנֵּי.
 תַּנּוּ רַבִּינָן, הַמְּקַדִּישׁ נְקֵבָה לְעוֹלָתוֹ

הגמרא מבארת שגם רבי אליעזר שסובר שולד עולה קרב בעצמו
 לשם עולה, מודה שולד אשם אינו קרב בעצמו לשם אשם: אֲמַר רַבִּי
 יוֹסִי בְּרַבִּי חֲנִינָא, וּמוֹדָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְחַכְמַיִם, כְּמַפְרִישׁ נְקֵבָה
 לְאֲשֶׁם וְיִלְדָה, דְּאֵין בְּנָה קָרֵב לְאֲשֶׁם, אלא ירעה עד שיפול בו מום,
 וימכר, ויביא בדמיו אשם, ודווקא במפריש נקבה לעולה סובר רבי
 אליעזר במשנה לעיל (א) שהולד עצמו קרב לעולה.
 מקשה הגמרא: פְּשִׁיטָא – הלא פשוט הוא דין זה, ולמה הוצרך רבי
 יוסי ברבי חנינא להשמיענו, שהרי עַד כָּאֵן לֹא קָאָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 שהולד עצמו קרב, אֲלָא דווקא כְּמַפְרִישׁ נְקֵבָה לְעוֹלָה וְיִלְדָה,
 שהולד עצמו קרב לעולה, משום דְּאֵיבָא שֶׁם עוֹלָה עַל אִמּוֹ – שאף
 על פי שהיא נקבה, חל על אמו שם עולה, שהרי מצינו עולת העוף
 שבאה מן הנקבה, אֲכָל גְּבִי מַפְרִישׁ נְקֵבָה לְאֲשֶׁם וְיִלְדָה, דְּלִיבָא שֶׁם
 אֲשֶׁם עַל אִמּוֹ – שלא חל על אמו שם אשם, הואיל ולא מצינו אשם
 שבא מן הנקבה, ובוה ודאי שֶׁאֵפִילוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מוֹדָה דְּלֹא – שאין
 הולד קָרֵב לְאֲשֶׁם.
 מתרצת הגמרא: אִי לָא דְּאֲשִׁמְעִין – אם לא היה רבי יוסי ברבי
 חנינא משמיענו דין זה, הָוֵה אֲמִינָא – הייתי יכול לומר דְּמַעְמָא דְּרַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר שולד עולה קרב בעצמו לעולה, לָא – אינו משום דְּשֶׁם
 עוֹלָה עַל אִמּוֹ, אֲלָא טעמו של רבי אליעזר הוא מִשּׁוּם דְּחֵוִי לְדִיר
 לְהַקְרִיבָה – שהולד ראוי להקרבה, ולכן אין צריך להביא בדמיו
 עולה, אלא הוא עצמו קרב לעולה, וְהָא נְמִי הָא חֵוִי – ואף ולד
 אשם, הרי הוא ראוי לְהַקְרִיבָה, ואף בוה סובר רבי אליעזר שהוא
 עצמו קרב לאשם, קָא מְשַׁמְעֵ לָן – ולכן הוצרך רבי יוסי ברבי חנינא
 להשמיענו שאין הדבר כן, אלא דווקא בולד עולה סובר רבי אליעזר
 שהוא עצמו קרב לעולה, הואיל ויש שם עולה על אמו, אבל בולד
 אשם, שאין שם אשם על אמו, מודה רבי אליעזר שאינו קרב בעצמו
 לאשם.
 שואלת הגמרא: אִי הָכִי – אם כך, שטעמו של רבי אליעזר שולד
 עולה קרב לעולה הוא משום שיש שם עולה על אמו, אֲדַמְשַׁמְעֵ לָן
 –עד שרבי יוסי ברבי חנינא משמיע לנו דְּאֵין בְּנָה של הנקבה
 שהופרשה לאשם, קָרֵב לשם אֲשֶׁם, נִישְׁמַעִין – שישמיענו דְּאֵין
 בְּנָה של הנקבה שהופרשה לאשם קָרֵב לשם עוֹלָה, משום שאין שם
 עולה על אמו, אלא יש עליה שם אשם, וְאֵינו נדע שהוּא הָרִיין שאינו
 קרב לְאֲשֶׁם, שהרי קל וחומר הוא, ומה לשם עולה אינו קרב, ואף על
 פי שיש על אמו שם עולה וְהָרִי דְּמִיה קרבים לשם עולה, קל וחומר
 שלשם אשם אינו קרב, שהרי אין על אמו שם אשם, ואף דמיה אינם
 קרבים לשם אשם.
 משיבה הגמרא: אִי אֲשִׁמְעִין רבי יוסי ברבי חנינא שולד אשם אינו
 קרב לשם עוֹלָה, הָוֵה אֲמִינָא – הייתי יכול לומר שלעוֹלָה דווקא
 הוּא דְּלֹא קָרֵבָה, דְּלֹא אֲקַדְשָׁה לְאִמָּה (קְדוּשָׁה עוֹבְרָה) בְּקְדוּשַׁת
 עוֹלָה] אֲכָל לשם אֲשֶׁם, [כִּיּוֹן דְּאֲקַדְשִׁיהּ לְאִמָּיה – שהקדיש את
 אמו לְאֲשֶׁם], אֵימָא וְלָד אֲשֶׁם קָרֵב לשם אֲשֶׁם, קָא מְשַׁמְעֵ לָן –
 משמיענו רבי יוסי ברבי חנינא שאין קרב בהם, אלא הולד אינו קרב
 אף לשם אשם, הואיל ואינו קריבה לשם אשם. לא היא, ולא
 דמיה.
משנה
 קרבן אשם בא זכר, משנתנו דנה במפריש נקבה לאשמו: הַמְּפַרִישׁ
 נְקֵבָה לְאֲשֶׁם כִּיּוֹן שאינה ראויה להקרבה תִּרְעָה עַד שֶׁתִּסְתַּאֲב –
 יוציאנה למרעה עד שיפול בה מום, וְתִיִמְכַר לְחוּלִין וְיָבִיא בְּדַמֶּיהָ
 אֲשֶׁם. וְאֵם קָרֵב אֲשֶׁמוּ וְשׁוֹב אֵין לוֹ צוּרֵךְ בְּאֲשֶׁם, וְיָפְלוּ דְּמִיו לְנִדְבָה
 – ינתנו דמי האשם הפדוי בשופר שבו נותנים מעות לקניית עולות
 נדבת ציבור. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמַר, נקבה שהופרשה לאשם תִּיִמְכַר
 שְׁלֹא בְּמוֹם.
גמרא
 שנינו במשנה בדברי תנא קמא שנקבה שהופרשה לאשם צריך